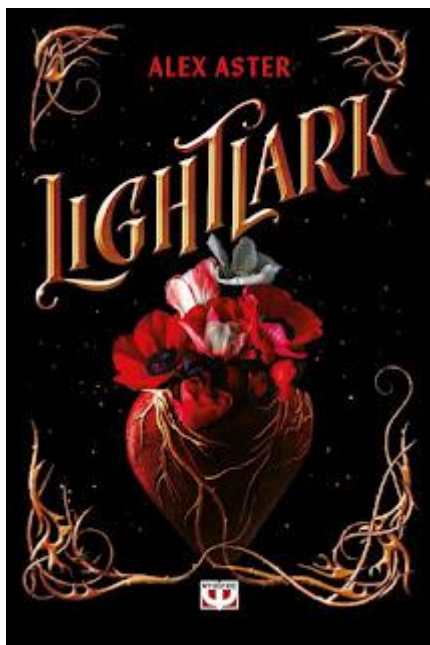

LIGHTLARK της Alex Aster- Book review

Γράφει η Γιώτα Παπαδημακοπούλου

Το "Lightlark" είναι ένα βιβλίο που απ' το εξώφυλλό του και μόνο σε προκαλεί να το αγοράσεις. Από 'κει κι έπειτα, συνοδεύεται από μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα περίληψη, που αν είσαι fan του young adult και του fantasy, είναι κάπως δύσκολο να της αντισταθείς, αφού σε παραπέμπει σε άλλες εποχές, εκείνες που η τριλογία των "Hunger Games" και άλλων βιβλίων παρόμοιας θεματολογίας είχαν κατακλύσει την αγορά και μαζί με αυτή και τις βιβλιοθήκες μας. Αν μη τι άλλο, αυτό από μόνο δημιουργεί μια νοσταλγική διάθεση την οποία και "αγκαλιάζεις" με μεγάλη χαρά και προσμονή. Η προσμονή αυτή, όμως, έχει τελικά το αντίκρουσμα που περιμένεις ή όχι;

Η συγγραφέας μάς "ταξιδεύει" σε έναν άγνωστο σε εμάς τόπο και σε μια χρονική περίοδο που δεν διευκρινίζεται μεν, σε αφήνει να την υποθέσεις δε, δεδομένων των χρονικών διαστημάτων όπου μεσολαβούν από την επανάληψη των γεγονότων που αποτελούν και τον πυρήνα της ιστορίας της. Βρισκόμαστε στο νησί Λάιτλαρκ, το οποίο εμφανίζεται μόνο κάθε εκατό χρόνια και για διάστημα εκατό ημερών, προκειμένου να φιλοξενήσει ένα παιχνίδι, παίκτες του οποίου είναι οι ηγέτες των έξι βασιλείων που υπάρχουν σε αυτό το σύμπαν. Στόχος τους, να λύσουν τις κατάρεις που βαραίνουν τους ίδιους και τον λαό τους και να κερδίσουν δύναμη. Ωστόσο, για να το πετύχουν αυτό, ένας από τους ηγέτες αυτούς πρέπει να πεθάνει και για να πετύχουν, θα πρέπει να κάνουν τα πάντα, ακόμα κι αν χρειαστεί να θυσιάσουν ένα μέρος του εαυτού τους.

Κάτι ακόμα που μου κέντρισε το ενδιαφέρον, όσον αφορά τη συγκεκριμένη σειρά βιβλίων, και το οποίο επίτηδες δεν ανέφερα παραπάνω, είναι η κόντρα που έχει προκαλέσει στο αναγνωστικό κοινό που την έχει διαβάσει. Από τη μία μεριά θα δεις τους φανατικούς υποστηρικτές της ιστορίας αυτής, οι οποίοι την βαθμολογούν πολύ υψηλά και μιλούν γι' αυτή με πολύ κολακευτικά λόγια, ενώ από την άλλη μεριά συναντάς τους ορκισμένους πολέμιούς της, οι οποίοι μάλιστα ξεκίνησαν ένα άτυπο κίνημα κατακεραύνωσής της, με τους βαθμολογικούς άσσους να διαδέχονται ο ένας τον άλλον. Προσωπικά, θα έλεγα πως βρίσκομαι κάπου στη μέση, αφού σε καμία περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε με μια ιστορία που είναι για τον κάδο, αλλά από την άλλη δεν έχουμε να κάνουμε ούτε με το νέο "Hunger

Games", αλλά ούτε και με μια συγγραφέα επιπέδου Collins, Rowling ή Clare -αναφέρω μερικές εξαιρετικές πένες ως παραδείγματα.

Η Alex Aster είναι μια σχετικά νεαρή συγγραφέας, με το βιβλίο αυτό να το έχει εκδώσει στα εικοσιπέντε της χρόνια, πράγμα που σημαίνει πως είναι μια από τις πρώτες της δουλειές, άρα, η γραφή της είναι κάπως απαιδέυτη και όχι τόσο ώριμη, κάτι που καθιστά και την πλοκή, όχι ακριβώς αδύναμη, αλλά σίγουρα με "τρύπες" σε ορισμένα σημεία, κάτι που επηρεάζει ανά περιπτώσεις και τη δυναμική της ροής. Δεν έχει αναπτύξει αρκετά τον κόσμο της, δεν έχει δώσει όσες λεπτομέρειες θα θέλαμε, αλλά αυτό είναι κάτι που ίσως να αλλάζει στο επόμενο βιβλίο, οπότε και να μας λυθούν ορισμένες απορίες -και σε καθαρά προσωπικό επίπεδο, δεν έχω πρόβλημα με το να μην έχω όλες τις πληροφορίες από την αρχή, όχι τουλάχιστον όταν μιλάμε για σειρές βιβλίων και όχι για μεμονωμένα μυθιστορήματα.

Σε ό,τι αφορά τον τρόπο γραφής, σίγουρα δεν μιλάμε για μια εξαιρετικά χαρισματική πένα, όπως αυτές που αναφέραμε προηγουμένως, όμως τολμώ να πω πως στέκεται στο ύψος των περιστάσεων και πως τελικά καταφέρνει να μας πάρει μαζί της, με την πλοκή, όσο περισσότερο αυτή βαθιάει, ν' αποκτά όλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον, οδηγώντας μας μάλιστα σε ένα εξαιρετικό φινάλε, που αναμφίβολα σε κάνει να θέλεις να διαβάσεις την συνέχεια, πιάνοντας τον εαυτό σου να προσμένει γι' αυτή. Και δεδομένου ότι έχουμε να κάνουμε με μια ιστορία όπου η μαγεία και η βία συνδυάζονται με την προδοσία, την εξαπάτηση και τον έρωτα που μπορεί ν' ανθίσει κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, αλλά όχι απαραίτητα να επιβιώσει, με τους χαρακτήρες μας να εξελίσσονται και να καλούνται να ωριμάσουν παίρνοντας σκληρές και δύσκολες αποφάσεις, τα πράγματα αναμένονται να είναι ακόμα καλύτερα.

Βαθμολογία 8/10